

[Jes Lunde]

ved jeg ikke. Det må CD om, om det spiller en rolle for deres stillingtagen. Det gør det ikke for vores; vi tager stilling til forslagene sagligt, og de øvrige partier her i Folketinget kan ikke være i tvivl om, at SF's sociale indstilling er sådan, at vi ikke kan være med til at tage 600-700 mio. kr. fra de langtidsledige. Vi har bare en anden social opfattelse af det, end man har det sted, hvor flertallet måske ligger i øjeblikket. Det synes jeg er en helt reel sag, og så må man skilles en gang imellem, når man ikke kan blive enige.

Jeg er da enig med hr. Bilgrav-Nielsen i, at det er det flertal, som har indgået forliget, som bærer teksten osv. Jeg håber ikke, at det gør noget, at vi stemmer for de ting, som vi nåede at opnå, mens vi var i forhandlingerne, og stemmer for de forslag, der trækker i den rigtige retning. Det agter vi i hvert fald at gøre.

Endelig er jeg enig med fru Mimi Jakobsen i, at det interessante ikke alene er, hvilke planer man kan fremlægge. Det mest interessante er selvfølgelig, hvad man kan gennemføre, men jeg synes alligevel, det er lidt interessant, at både S og SF fremlægger planer, der dokumenterer, at man kan skaffe 50.000 flere i arbejde i 1992. Jeg synes, det er interessant, at partier, der næsten repræsenterer et flertal i Folketinget, kan fremlægge planer, der konkret viser, hvordan man kan gøre det. Det betyder jo, at det er op til ét eneste andet parti at realisere de planer. Hvis ét eneste andet parti ønsker at være med på den kabale, kan det lade sig gøre, og så bliver det unægtelig meget mere interessant. Det er jeg enig med fru Mimi Jakobsen i, men det kan fru Mimi Jakobsen jo fuldstændig selv bidrage til, hvis hun ønsker det.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Lykketoft, at jeg selvfølgelig er klar over, hvordan det forholder sig med de 200 mio. kr., som man tager af DSB's kasse. Men det, jeg prøvede at sige, var, at der jo næsten ligger, hvad skal jeg sige, et løfte om, at man fortsætter med elektrificeringen og dobbeltsporene, og det er det, der er så vigtigt, for der er jo ingen grund til at elektrificere ét sted, hvis man ikke tager resten af landet med. Derfor ser jeg det, man gør her – selv om DSB har en stor frihed, så låner man altså

200 mio. kr. fra dem alligevel – som at det må betyde, at de har ret i, at de kan gå videre med elektrificeringen rundt omkring i landet, samt at dobbeltsporene til Tyskland også kan laves. Det må være det, der ligger forude, og det går jeg ud fra at vi så er enige om til næste gang, der skal forhandles finanslov.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg har jo også med interesse lyttet til SF, der sådan skal løse alle problemer i løbet af et par timer her i folketings salen.

Det fremkalder et par spørgsmål hos mig. SF var meget optaget af, at vi alle skulle lægge vores ændringsforslag til finansloven frem. Mener SF, at vi for fremtiden skulle forhandle for åbne døre, og at det ville gavne forhandlingerne? For det måtte da være den yderste konsekvens af, at man lægger ændringsforslagene frem. Tror SF, at man på den måde vil få flere i arbejde? For det er jo det, der er SF's målsætning. Det er jo ikke at profilere sig selv eller lignende. Sådan som jeg har forstået SF, handler det alene om det rent saglige at få flere i arbejde, ikke om at bringe SF i centrum. Derfor vil jeg gerne høre, om man rent metode-mæssigt mener, at det vil være til gavn.

Så vil jeg gerne spørge: Hvem er det i grunden, som ifølge SF er skyld i, at vi ikke får flere i arbejde? Altså SF ville gerne have flere i arbejde, men var det alle os andre fæle mennesker, der sad krampagtigt og sagde: Nu må vi passe på, vi ikke får flere i arbejde, SF vil, vi andre vil ikke? Var det sådan, det forløb, da vi sad ved forhandlingsbordet? Det er næsten det indtryk, jeg er blevet bibragt.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Populært eller ikke populært, hr. Jes Lunde, det var i og for sig slet ikke det, der var mit budskab eller mit ærinde.

For at få noget må man give noget, og jeg vil fastholde den opfattelse, at SF gik ud af forhandlingerne, da man skulle til at give noget. Det hjælper ikke, at man står med et spareforslag, som man er alene om, og som man kan konstatere i hvert fald ikke kan samle flertal. Når man kan høre, at der begynder at nærme sig et politisk flertal for en eller anden bespa-